

ΜΙΑ ΕΡΕΥΝΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΤΟΞΙΚΟΜΑΝΕΙΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ ΤΩΝ "ΤΕΧΝΗΤΩΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΩΝ",

Μία δραματική σκηνή στο Καζίνο του Μόντε Κάρλο. Η τραγική νύχτα του Σάκ Μερβάλ. Μία άπελεια κότεκτονίας στη στέγη του πάρκου. Οι άρρωστοί της Νευρολογικής Κλινικής του δέκτερος Πινάρ. Η μοιραία αγάπη της Μόντ Περίε. Η καταστροφή της. Τα κόλπα των τοξικομανών, κτλ.

θιχε κοντά της.

— Έπιρός, όρθιο, γίνε... Της είπε άπότομα με μι άρασιμένη φωνή γεμάτη άγνόνια.

— Χάνω, Ζάκ... Άγρισε με νά φορεάω... Του παραπονέθηκε ή άμορφη νέα με μι τριφερή ματιά.

— Όχι, θέλω να παίξω! Γύρισε στο ξενοδοχείο... Έπέμεινε ό Ζάκ.

Η άμορφη νέα συγκόθηκε στενωχορημένη και με μι βιαστική κίνηση πήρε από τό σωρό που άποτελούσαν ή ζωοματιστές μάγκες και τά ζωοτομίσματα ένα χιλιόφραγκο διπλωμένο στα τέσσερα. Ό Ζάκ την ίδια στιγμή της άρπασε τό χέρι :

— Άγρισε τό άμείσος ζάτω! Της είπε σι γανά, μ' ένα φανερό μίσος.

— Όχι, θά μείνουμε χωρίς λεπτά... Θα τά χάσεις πάλι όλα! Του άπάντησεν έξείνη διακρόζοντας.

Ό Ζάκ της έσφιξε πύ δυνατό τό χέρι και κάρφωσε τά νύχια του στην τριφερή σάβρα της.

— Μή με σφίγγεις έτσι! Τρελλάθηκες ; Όχι, όχι, δέν τ' άφάνω!... Του φώναξε ή νέα πεισματωμένη.

— Καλά λοιπόν... Τώρα θά δής... Τή φοβέρισε ό Ζάκ Μερβάλ.

Και τράβηξε άμείσος γιά νά βοή ένα μυστικό άστινόμο του Καζίνου.

Οι παίχτες, σκανδαλισμένοι, είχαν μαζεντή γύρω από την άμορφη νέα που προσπαθούσε νά κινή την άδιάφορη. Σε λίγο, ό Ζάκ ξαναγύρισε μ' έναν άξιοπερητή κήριο που είχε ύφος άγγλικανού άπότορος.

— Όρίστε, τού είπε με άπάθεια, αυτή ή γυναίκα μου έβλεπε ένα χιλιόφραγκο!

Η άμορφη νέα τή έβασσε κυριολεκτικώς και χλωμάσε περισσότερο.

— Δέν έβλεπα τίποτε! Διαμαρτυρήθηκε. ΞΩ! Είναι τριφερό!..

— Μά πώς, γυναίκα μου; Είπε ό άστινωμάζος, μ' ασθηρό ύφος. Δέν πήρατε από τή θέσι τού κήριου άπ' έδώ ένα χιλιόφραγκο; Έπ' τέλους, τό πήρατε ή δέν τό πήρατε;

— Τό πήρα... Όμολόγησε ή άμορφη νέα. Αύτός ό κήριος είνε... — Ά! Όμολογείτε ότι τό πήρατε! Δέν είν' έτσι, τό όμολογείτε;

ΈΕ, λοιπόν! Μου κάνετε τή χάρι νά τού τό δώσετε πίσω... Της είπε με τό ίδιο ασθηρό ύφος ό μυστικός άστινώμος.

— Αύτός ό κήριος είνε τρελλός! Φώναξε ξεσπώντας σ' αναφυλλητά ή άμορφη νέα. Είνε ό έραστής μου... Είνε τρελλός, σάς λέω! Έχει πάρεμ πάλι κοκαίνη... Μά δέν βλέπετε τό πρόσωπό του;

Και πέταξε στα μούτρα του Ζάκ Μερβάλ τό χιλιόφραγκο. Έξείνος έστυψε, τό πήρε από ζάτω με την ίδια άρρωστη άπάθεια και ξανακόλλησε στη θέσι του. Η φίλη του, νευριασμένη, άρχισε νά τον βοΐζει. Οι παίχτες χιμογελοΐσαν... Κάποιος δίπλα του παρετήρησε :

— Αύτό οι δύο έραστά δημοιοργούν σκάνδαλα παντού! Έχουν φανίερα τρελλωθή από τίς καταχρήσεις των ναρκωτικών... —

Οι ύπάλληλοι του Καζίνο τράβηξαν έξω με τρόπο την άμορφη νέα που έβλεπε τώρα από τή λύσσα της. Ό Ζάκ Μερβάλ, άδιάφορος, άρχισε νά παίξει κι' όταν έβασε και την τελευταία μάζα του, σηκώθηκε κι' άποτραβήχτηκε στο δίπλανό σαλονάκι. Όταν ξαναφάνηκε στην αίθουσα, τά μάτια του έλαμπαν παράξενα και τά χείλη του έ-

τρειαν οπασμοειδιά. Περνώντας από κοντά μου, στάθηκε άπότομα, μου έσφιξε μι άματιά και μ' έρώτησε :

— Έρχεστε νά πάρομαε κάτι; Όχι όμως έδώ πέρα. Πάμε στο μπαρ «Γοάθω» νά σουπάρουμε...

***

Παρέσυγη, δέχτηκε νά τον άκολοθήσω. Ό Ζάκ Μερβάλ παραλατούσε.

— Τι έχετε; Τόν ρώτησα. — Τίποτε...

Είχε ένα λαγυρό ύφος, σχεδόν έχθρικό.

— Γιατί φοβήκατε έτσι σ' έξείνη τή νέα; Του ξαναείπα.

— Γιατί με στενωχορεί... Μου άπάντησε. Είνε κοκαίνωμανής! Έφυγε κρυφά από την κλινική της κι' ήθελε δίχως νά την προσκαλέσω στο ΜόντεΚάρλο γιά νά με βοή. Μά έγω δέν την θέλω... Έχω μι άλλη φίλη...

Τό μπαρ «Γοάθω» ήταν γεμάτο από Άμερικανούς ξενούχτες. Ό Ζάκ Μερβάλ σκαρφάωσε σ' ένα ταιμινερό και παήγγειλε δύο ούίσκι. Προτίμησε νά μεθώ με άλκοόλ παρά νά σουπάρη. Όταν ήπνε λοιπόν και τό έκτο ποτήρι, γύρισε και μου είπε :

— Είμαι άρρωστος. Θέλω νά πάρω ένα κήριό μάνιο...

Κι' άδιάφορος πήδησε από τό ταιμινερό και βγήκε πρώτος από τό «Γοάθω». Πού πήγαινε; Μά είχε τρελλωθή λοιπόν στ' αλήθεια από τά ναρκωτικά;

Τόν είδα νά χάνεται σέ μι σκοτεινή αλέα του πάρκου και, δίχως νά ξέρω γιατί, μου πέρασε από τό νοΐ ότι πήγαινε ν' αυτοκτονήσθ. Κι' έτρεξα από πίσω του...

Ό νεαρός άριστοκράτης είχε φτάσει κίωλα στο βάθος της δεντροστοιχίας.

Προσπαθούσε σάν αυτίατο και κάθε τόσο σζόνταρτε σάν νά μιν έβλεπε μπροστά του. Τέλος, όταν έφτασε κοντά στη μεγάλη στέγη του πάρκου, στάθηκε άπότομα κι' άρχισε νά κοιτάζει, φάνετα, τά νερά της που τ' άσήμιανε τό φός του φεγγαριού.

Ήπιον στην άρχή της δεντροστοιχίας και γ' αυτό τάχιστα τό βήμα μου γιά νά φτάσω κοντά του. Μά δέν πρόφτασα. Ό Ζάκ Μερβάλ, σάν νά τον τραβούσε κάποια άκατανίκητη δύναμις, έστυψε μπροστά κι' έπεσε μέσα στη στέγη...

Όταν έφτασα κοντά, τρέμοντας σήγκορη από τή φοβή μου, άπάνω στ' άσημίενα νερά του έπλεαν άργα μερικά κίτασπρα νούφαρα...

Μά δέν πνίγηκε ό άρρωστος γινός της κ. Μερβάλ. Η σαιρακιτζές φωνές μου είχαν συγχεντρώσει ένα πλήθος ζώσμου κι' αυτήν άόμα την μητέρα του που τον γύρευε από ώρα γάχνοντας σ' όλα τά μπαρ του ΜόντεΚάρλο...

Ό Ζάκ Μερβάλ λοιπόν άνασώθηκε από τά βαθιά νερά της στέγας μωσιπγμένος και σώθηκε χάρις στην έγκραφο έπέμβασι ενός γιατροΐ.

Η μητέρα του, τρελλή από την άγνόνια, ήρθε κοντά μου και μ' αγάλλιασε.

— Είχαριστώ, μου είπε. Ξέρω ότι άρχισε πάλι νά παίρνη ναρκωτικά. Αφίνο θά φύγωμαε γιά τό Παρίσι... Θα τον βάλω σέ μι κλινική και ποιός ξέρει... Μπορεί νά γιαιρητή πειά... Είνε ή δέκατη φορά...

Αυτή την τραγική νύχτα του ΜόντεΚάρλο την ξαναθυμήθηκα προχτές, όταν αντίκρισα στο πάφ-ο της Νευρολογικής Κλινικής τού δόκτερος Πινάρ το Ζάκ Μερβάλ και την άμορφη νέα του Καζίνου...

Κι' οι δύο τους ήταν ντιμένοι με μεγάλη κοιφότητα και θάλεγε κανείς ότι τούς είχαν προσκαλέσει σέ κανένα γάρντεν-πάρτι! Μά κι' οι άλλοι άρρωστοί είχαν με άριστοκρατική πολυτέλεια στην εμφάνισή τους...

— Όλοι τους είνε τοξικομανείς, μου έξήγησε ό δόκτωρ Πινάρ, κι' όλοι τους άνήκουν στην άνωτέρα κοινωνία. Οι περισσότεροι από αυτούς είνε βαθύπλοτοι...

— Ό Ζάκ Μερβάλ; Τόν ρώτησα.

— Ξ, αυτός θά έχη ένα πολύ άσχημο τέλος... Δέν γιαιτρεύεται πειά.

'Απάνω στ' άσημίενα νερά της έπλεαν άργα μερικά νούφαρα...

ΓΝΩΜΙΚΑ, ΣΚΕΨΕΙΣ, ΑΞΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

"Όταν η γυναίκες έβθουν σε θέσι να εκτιμήσουν την άξια της ήθη-
κής, έχουν παύ γράσει.

Μπαλζάκ

Μια γυναίκα δεν μπορεί ποτέ να γίνει έξυπνη παρὰ μόνον εις βά-
ρος της άρετής της.

Κυρία ντε Λαμπέρ

"Αδικο έζωμε να μιν πιστεύουμε τα ψέμματα των γυναικών. Πάν-
τα κρύβουν κάτι που οι φιλόσοφοι τὸ λέν ψυχή της αλήθειας.

Πὸ λ Μπουρζέ

"Ο άνδρας φθάνει συχνά από την επιθυμία στον έρωτα, η γυναίκα
ακολουθεί πάντοτε τὸν αντίθετο δρόμο.

Ζοαννὸ Ροὺ

Είνε σχεδὸν έξισον δόξαζο να μείνη εύχαριστημένος καιείς όταν
είνε πολὺ έρωτευμένος κι' όταν δεν είνε καθόλου.

Βοβενάρυζ

"Ο έρωτας έπρεπε νάμνη η' απόλαυσι μόνον τὸν εὐγενὸν ψυχὸν.
"Όταν βλέπει άγενὸς άνθρώπος να μιλέειν με τὸν έρωτα, μὸν έρ-
ζεται να τοὺς φωνάξω: «Μὰ τί άνακατεύεστε σεις;»

Σαμφόρ

"Η επιθυμία και η ήδονη είνε πάντα
συνένοχοι τοῦ έρωτος.

Δις Γκωσσέν

Τι δυστυχημένους ποὺ είνε η' γυναι-
κες!.. Είνε υποχρεωένους να περιμένουν
έταν αγαπῶν.Τὸ να κάνουν αὐτὲς τὰ πῶτα
διαβήματα στον αγαπημένο τους, είνε
ένα σφάλμα που λίγο άντρες συγχωροῦν:
'Εκείνοι που έχουν μεγάλη ψυχή!

Μπαλζάκ

"Ο έρως είνε θελιλῶδες εμπόριο που
τελειώνει πάντα με χρεωζοπία.

Σαμφόρ

"Όταν αγαπήση κάποιος μίαν άσχημη
γυναίκα, δεν μπορεί παρὰ να την έρωτευ-
θῆ παράνομα: γιατί ὁ έρως του θά όφει-
λεται άσφαλῶς σε κάποια παράξενη άδι-
νομοτα, την όποία άγνωστοί οι άλλοι άν-
θρωποι και την όποία μόνον η' άσχημη είν-
ε σε θέσι να ίκανοποιήση.

'Αλφόνσος Κάρο

"Ο έρως είνε μιαν συνεχῆς εμπόλεμος
κατάστασις. Γι' αὐτὸ ίσως και οι ὄροι,
τοὺς όποίους μεταχειρίζεμεθα όταν μιλούμε γι' αὐτόν, είνε ὄλοι στρα-
τιωτικοί: έρως νικητής, έρως άνιχτός, έρως νικημένος, κατάκτησις
μιας καρδιάς, αχμαιοτιζῶ μιαν καρδιά κ.τ.λ.

Κυρία Νέξερ

"Ο έρως είνε ένα τόσο λεπτὸ λουλουδι, ὥστε τὸ πρῶτο δυνατό
φύσημα τοῦ άνέμου μπορεί να τὸ καταστρέφει. Γι' αὐτὸ, δεν μποροῦ
να παραδειχτὸ πὸς μιαν γυναίκα που τῆς άρεσει να φλερτάρη με δι-
αφόρον: άνδρες και ν' άκούη τὰ σαλιά τους κοιπιμέντα, είνε ικανή
ν' αγαπήση πραγματικά και βαθειά.

Μιχαηλὸ

Τόσο πολὺ ὁ άνθρώπος είνε πλασμένος για τὸν έρωτα, ὥστε δεν
νοιώθει πὸς ἔγνε άνδρας, παρὰ μόνον όταν αποκτήση την συνειδηση
ὅτι αγαπήση πραγματικά. Έως τότε ψάχνει, άνησυχεί, πιανιέται μέ-
σα σε λαβύρινθο σκέψων. Από τῆ στιγμή εκείνη όμως σταματά, ά-
ναπαύεται και καταλαβαίνει ὅτι έξετέλεσε τὸν προορισμὸ του.

Λαμαρτινος

Δεν ίπάρχει μεγαλύτερη εύχαριστησι από τὸ να σφίγγης στην
αγκαλιά σου μιαν γυναίκα που ίπῆρε άδυσόστητη ἔγθορά σου ἐπὶ πολ-
λὸν καιρὸ και που είνε έτοιμη ίσως να ξαναγίνη.

Στένταλ

"Ο έρως είνε άραγε ένα ἔγλημα; Δέν είνε λοιπὸν τὸ πὸ άγνό
και τὸ πὸ γλυκὸ δόσφρὸ που χωρίζει η' φίσις; Δέν ἔχει ένα τέλος καλὸ
καί εὐτυχημένο; Δέν περιφρονεῖ τις ταπεινὲς ψυχὲς και δεν αγαπά
τις δυνατὲς και τις μεγάλες; Δέν ἔξενεγνίξει τὰ αισθηματά τους;
Δέν τις ἔξινῶνει; "Α! "Αν για νάμνη κανέναν τίμους και σφοδρὸς
πρέπει να μείνη απόρροβλητος από τὰ βέλη του έρω-
τος, τότε ποιὰ ίκανοποίησι, δυνατή σίαν τὸν έρωτα
και ποιὰ άρετή άπομένει στην ψυχή;

Ζ. Ζ. Ρουσσὸ

Οι έρωτευέμενοι ξέρουν τόσο καλά ὅτι ὁ έρως
τους δεν θνάνει αιώνιος, ὥστε σισθάνονται την άνάγ-
κη να ερωτην κάθε τόσο: —"Μ' αγαπάς; Θά μ' ά-
γαπάς πάντα;»

Μπαλζάκ

Στον έρωτα δεν χωρεί χαμιά ἔξηγησι. Λές πὸς
κάποια θεία δύναμη σκέπτεται κι' αισθάνεται μέσα
μας, χωρὶς να μποροῦμε να ἔξωσήσουμε χαμινά έ-
πρωή πάνω σ' αὐτήν. Κα ντε Σταέλ

"Ο μόνος σοκὸς τῆς ζωῆς του, η' μόνη σκέψη του είνε τὰ ναρκοτι-
κά!.. Τις πὸ εὐτυχημένους ἡμέρες του τις περνάει ἔδω πέρα. Κατα-
λαβαίνετε βέβαια ὅτι δεν μποροῦμε να τοῦ κόψουμε απότομα τὴν ζω-
αίνη. "Ο Ζὰς Μερβάλ, λοιπὸν ἔξακολουθεῖ να δηλητηριάζεται μ' ὄλη
την άνεσι του. Είνε ὁ καλύτερος πελάτης μου...

"Ἐπειτα, όταν περάσι ὁ πρῶτος μῆνας, αρχίζου τῆ θεραπεία.
"Όλοι τοὺς άρρωστούς μας τοὺς μεταχειρίζόμαστε σάν μορφινομα-
νεῖς. Στην αρχή τοὺς κάνουμε ένσεις μορφίνης σε ταχυντὲς ὄρες. Κα-
νεῖς τους όμως δεν ξέρει αν είνε μικρὴ η' μεγάλη η' δόσις... Μ' αὐτὸν
τὸν τρόπο βρίζουμε τῆ δόσι που χρειάζεται να δηλητηριασμένους δρογ-
μισιός τους. Κι' από τῆ στιγμή αὐτῆ αρχίζει η' θεραπεία: άνάπαυσις,
ίπερτροφία, ειδικὰ φάρμακα, προσοχη τῆς καρδιάς τους και άρνητη
ἐπιδληψη τοῦ περιβάλλοντός τους. Γιατί, μόλις περάσει η' πρῶτη πε-
ρίοδος τῆς καλῆς θελήσεως, ὁ άρρωστος προσπαθεῖ με κάθε τρόπο να
βρῆ ναρκοτικά. Υποφέρει από τρομερὲς άπαιτες, ούφιάζει από τῆ
λίδια του, παθαίνει νευρικὲς κρίσεις και τέλος κάνει χλιες-δύς από-
πειρες για ν' αυτοκτονήση... Μιὰ ἡμέρα τέλος, ὕστερ' από αὐτήν την
αύστηρη θεραπεία, γίνεται τελείως καλά. Μόλις όμως ξαναγυρῶσι
στο περιβάλλον του, αρχίζει πάλι τις κατασχρήσεις! Πολὺ λίγο είνε
ίκανοι που ἔρχονται για πάντα τὸ πάθος τους... "Ο Ζὰς Μερβάλ είνε
από τοὺς άγιάτρευτους.

—Κι' ἔκεινη ἡ ὄμορφη νέα; Τὸν ρώτησα και τοῦ ἔδειξα τῆ φίλη
τοῦ Ζὰς.

"Ο δόκτωρ Πινάο χαμογέλασε περιλῶτα.
—Είνε η' Μὸντ Περωιέ... Μοῦ εῖπε. Δεν
την ξέρετε; 'Εδὼ και δύο χρόνια ἦταν μιὰ
από τις καλύτερες χορευτρίτες τοῦ «Φοι-
Μπερζέρ». Από τὴν ἡμέρα όμως που γνώ-
ρισε τὸν Ζὰς Μερβάλ, άρχισε κι' αὐτὴ να
παύνη χοραίνη, ἔπειτα μορφίνη και σήμερα
είνε κι' αὐτῆ άγιάτρευτη...

"Ἡ Μὸντ Περωιέ βρίζεται τώρα για ἔ-
κτη φορὰ στην κλινική μου. Τὴν πρῶτη φο-
ρὰ που ἦθε, η' θεραπεία της προσοοῦσε πολ-
ὺ καλά και εῖχα τὴν ἐλπίδα ὅτι θά την ἔ-
γιάτρωνα, όταν μιὰ ἡμέρα εῖδα καταπληκτος
ὅτι εῖχε πάρει μορφίνη! Προσπάθησα τότε
να μάθω πὸς τὴν εῖχε προμηθευθῆ, μὰ δεν
βαρύνεστε! "Όλοι οι άρρωστοί λένε τρομακτι-
κά ψέμματα. Τέλος, βλέποντας ὅτι δεν μπο-
ροῦσα να κάνω τίποτα, τὴν άφησα να φύγη
άγιάτρευτη...

"Όταν τώρα ξαναγυρῶσε ὕστερ' από λί-
γους μῆνες, πὸ άρρωστη από κάθε άλλη φο-
ρά, θεώρησε καλὸ να μοῦ ἔξομολογηθῆ τὸ
μυστικὸ της.

«"Α! γιατρέ, μοῦ εῖπε, σου ἔπαιξα ένα πολὺ ἔξυπνο παιχνιδι
τὴν πρῶτη φορὰ! Θά θυμάσαι ὅτι, όταν ἦθα νὰ σ' ἐπισκεφθῶ για
να με πάρης στην κλινική σου, σε παρακάλεσα να κι' άρήσης να κό-
νω έναν περιπλοτο στον κῆπο... Ξέρεις λοιπὸν τί ἔκανα τότε; "Έχω-
σα στη ρίζα κάθε τριανταφυλιάς κι' από μιὰ «άμπουλ» μορφίνης! Κι'
ἔτσι, όταν ὄμορφη η' θεραπεία, μποροῦσα να κάνω χροφιὰ μιὰ ένσει
και να ἠσυχάζω... Μιὰ γιατὸ ὁ κηπουρὸς σου ποτίζει τόσο πολὺ τὰ
λουλουδια; Ξέρεις πὸςες «άμπουλ» μορφίνης μοῦ κατάστρεψε; Πέν-
τε! Μάλιστα, πέντε!..

Κι' ὁ δόκτωρ Πινάο χαμογέλασε πάλι με πίκρα.
—Είνε αδιέρθητοι! Μοῦ εῖπε. Είνε τρελλοί!.. Μιὰ ἡμέρα αὐτο-
κτονοῦν με μιὰ μεγαλειότερη δόσι μορφίνης η' χοραίνης και δίνουν ἔ-
τσι μονάχοι τους ένα μοιραῖο τέλος στο άκόρεστο πάθος τους για τὰ
ναρκοτικά...

ΜΑΡΙΣ ΚΙΕΡΑΕΝ

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΤΟΥΡΚΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

- 'Όποιος κλαίει με τὸ τίποτα, χάνει στο τέλος τὰ μάτια του.
- 'Όποιος ζητάει φίλο δίχως ἐλαττώματα, ποτέ δεν θά τὸν βρῆ.
- 'Όποιος παντρεύεται ὁμοιορη γυναίκα, μιάζει τῆ σοκοῦρα στο σπίτι του.
- 'Ενας φίλος ἀξίζει περισσότερο από δεκα σιγγε-
νεῖς.
- 'Η καρδιά είνε σάν τὸ παιδι: "Ο,τι ποθήσει, τὸ
ἐλπίζει.
- Κι' αν πῶθάν ὁ ποιητής, η' γλῶσσα του δεν λι-
ώνει.
- 'Εχεις δυὸ αυτιά, αλλά μιν άκοῦς διπλά τὰ
λόγια.
- Για να ζῆση κανεῖς ἡσυχος, πρέπει νάμνη τικρὸς,
κοιφὸς και ἄλλος.
- Καλύτερα ἄσχημα μάτια, παρὰ σφραβομάρα.
- Καλύτερα χαλασμένα δόντια, παρὰ άδειανὸ στο-
μα και στομάχι.

